

introit: Mich 6;8

1 čtení: Mar 10; 13 - 16

2 čtení: 1 Sam3k; 1 – 2

3.čtení: 1 Sam 2; 18 - 21

...,Mluv Hospodine, Tvůj služebník slyší.“... 1 Sam 3; 9

Bratři a sestry, minulou neděli jsme společně přemýšleli nad Chanou, manželkou Elkány, nad její upřímnou modlitbou a slibem, který dala Pánu Bohu, dnes bych chtěl na to navázat. Podíváme se společně jak se Samuelův život vyvíjel dál. Z právě přečteného textu, se dozvídáme, že malému Samuelovi se v chrámu docela dobře dařilo. Ani jeho maminka na něj nezapomínala, modlila se za něj i nadále a přicházela za ním do chrámu. Dokonce mu rok co rok přinášela nové oblečení vždycky při příležitosti výroční oběti a kněz Élí rodičům žehnal. Hospodin se nad Chanou a Elkánou smiloval a daroval jim ještě tři další syny a dvě dcery. Požehnaná rodinka ! Samuel však vyrůstal odděleně, podle slibu, který jeho matka učinila, vyrůstal před Hospodinem a sloužil v Chrámu. Jeho duchovní autoritou se stal kněz Élí, vyrůstal pod jeho duchovním vedením. Byla to ale zvláštní doba. Hospodinovo slovo bylo vzácné a prorocké vidění nebylo zrovna časté. Jinými slovy trochu duchovní útlum. Zřejmě to souviselo také s tím, co se odehrávalo v chrámu. O tom je možné se dočíst v 2.kap. 1.Samuelovy. Kněz Élí měl totiž dva syny Chofního a Pinchase a ti se zrovna moc nevyvedli. Chovali se v chrámu tak trochu drze a zneužívali svého postavení. Spočívalo to v tom, že si při obětech chodili vybírat pro sebe to nejlepší ještě syrové maso na pečení a ten kdo se jim vzepřel nebo je upozornil, že podle Božího zákona na to mají nárok až po tom co kněz obětuje tuk zvířete na oltáři, tomu pohrozili, že si to vezmou násilím. To se samozřejmě Hospodinu nelíbilo a tak se začalo schylovat k jejich potrestání. Je to takový skoro ukázkový příběh, jak nesnadná může být někdy výchova našich dětí, i když vyrůstají v křesťanských rodinách. I my jako křesťanští rodiče máme totiž často tendenci přehlížet selhání a chyby svých dětí. Někdy až příliš pozdě

poznáme, že jsme se měli jejich duchovnímu vedení věnovat mnohem dřív a možná jiným způsobem. Každý z nás děláme chyby, i já, to si musíme otevřeně přiznat. Co ale můžeme udělat, abychom se těmto chybám co nejvíce vyhli ?

Především bych chtěl na tom příběhu o Samuelově duchovním vedení a výchově podtrhnout jednu věc. Na jeho život měl největší vliv v dětství jeho matka, která na něj nezapomínala ani v době jeho dospívání. Otce malému Samuelovi v podstatě nahrazoval kněz Élí, který nebyl jeho vlastním otcem, ale přesto, že se mu moc nedařilo zvládat výchovu svých vlastních dětí podařilo se mu v rozhodujících chvíli Samuele nasměrovat správným směrem. Také v dnešní době mnoho dětí vyrůstá v rodinách s podobným vzorcem. Matka je buď samoživitelka, nebo svobodná matka, nebo po rozvodu, otec je buď „neznámý“, nebo věčně v práci a mimo domov, nebo byl zbaven otcovství, nebo si doplňte „X“ dalších variant. Naše rodiny často postrádají otce a dobré duchovní vzory. Proč k takové situaci došlo? Z nejrůznějších příčin, jsme slabí a hříšní a vinu nikdy nelze hledat jen na jedné straně. Samuel měl ale rodiče, kteří se jej snažili vést k Pánu Bohu navzdory tomu, že ani v Elkánově manželství to vždycky úplně ideálně neklapalo. Ještě že Pán Bůh je natolik milosrdný a dobrý, že duchovní výchova našich dětí není závislá jen na nás. To můžeme vidět i na malém Samuelovi. Když si ho začal Hospodin k sobě volat, byl asi zhruba začínajícím teenagerem. To je velmi důležité období. Je to čas, kdy naše děti začínají dospívat a uvědomovat si sami sebe a své místo na světě. Je to čas, ve kterém se často rozhoduje o celém jejich dalším životě. Zvláště v tomto čase je hodně důležité, aby měli kolem sebe dobré duchovní vzory a autority. V křesťanských rodinách se velmi často stává něco podobného jako ve všech ostatních rodinách kolem nás ve světě. Neustále máme tendenci vidět ve svých dětech ty malé rozkošné tvorečky, se kterými si můžeme hrát a oni nás samozřejmě musí následovat ve všem co děláme. Jenže ony nám postupně a v poslední době mám dojem, že je to čím dál dřív, předčasně dospívají a potřebují určitou míru svobody, i když si s ní často ještě moc nevědí rady. Je úžasné, když se podaří, že zrovna v tomto období získají svůj osobní vztah k Ježíši Kristu. Když prožijí své povolání, chtějí obrácení a znovuzrození. Je to období, kdy potřebují mít kolem sebe věřící kamarády, ale ne takové jakými byli Chofní a Pinchas i když to byli děti kněze. Samuel to opravdu neměl

jednoduché ale to často nemají ani naše děti. To že vyrůstají v křesťanském prostředí jim nemusí automaticky zajistit, že přijmou ty hodnoty, které bychom si přáli aby měli. I v církvi jsou někdy lidé, kteří ve svém vztahu k Pánu Bohu nejdou příliš do hloubky a někdy se dokonce těm, kteří jsou upřímní i trochu vysmívají. I o tom je třeba, až přijde ten správný čas, umět s našimi dětmi pohovořit. Ale nemusíme se bát, naše děti jsou často vnímavější než si myslíme a zpravidla jsou velmi citlivé na přetvářku a faleš. Samuel neměl moc šancí si o těchto věcech promluvit. Jeho matka ho ale naučila jedné důležité věci: Pánu Bohu je třeba zůstat věrný a když mu něco slíbím, je třeba slib také dodržet. Když jsou naše děti malé a nedokážou se ještě modlit máme se za ně modlit my. Je to období, kdy musíme dodržet slib, který jsme při požehnání nebo křtu Pánu Bohu dali. Potom přijde období, kdy bychom jsvé děti měli začít pomalu seznamovat s Boží přítomností a existencí. Nejlépe osobním příkladem. Nejlepší škola je, když nás děti mohou pravidelně v neděli vidět v kostele, jak zpíváme jak se modlíme, jak přispíváme do sbírky, když je co nejdřív postupně naučíme navštěvovat nedělníku a dáme jim příležitost se seznámit s ostatními věřícími dětmi, když mezi naše nejlepší přátele patří kromě naší nejbližší rodiny také lidé, které znají třeba z kostela nebo třeba z nějaké společné dovolené, kde se mohli setkat i s věřícími lidmi. Potom přijde období, vytváření jejich osobních zálib, začnou chodit do kroužků, sportovat, hrát na hudební nástroje a my se dostaneme trochu do dilema, co všechno jim dopřát, co je pro ně skutečně dobré. Ani v tomto období bychom nemělizapomínat na to, že si stejně jako my i naše děti vytváří svůj hodnotový žebříček, když se jim do jejich našlapaného rozvrhu dostane i živý praktický křesťanský život je vyhráno. Jenže to je samozřejmě boj který svádíme i my rodiče sami se sebou. Ještě že si Bůh umí najít ty zvláštní speciální chvíle, kdy si osloví naše děti On sám ! To se přihodilo i mladenci Samuelovi. Bylo to za trochu zvláštních okolností v noci, když už byli všichni v Hospodinově chrámu v Šílo na lůžku. Samuel ležel v blízkosti Boží schrány, tedy v blízkosti místa, které bylo posvátné. Hospodin kdysi už při putování Izraele po poušti rozhodl, že tato zvláštní truhlice, která ukrývala desky Desatera, bude místo, kde bude přebývat Boží přítomnost. Samuel tedy dennodenně usínal můžeme říct v Boží blízkosti. Až jednoho dne uslyšel jak na něj někdo volá: **Samueli, Samueli !** Jenže Samuel nevěděl kdo na něj volá, nedokázal

ještě ve svém srdci rozpoznat, kdo ho volá, a tak běžel za Élíim v domněni že po něm něco chce. Ale ten ho poslal zpět. Tak se to opakoval ještě dvakrát, teprve potom Élí rozpoznal, že Samuele volá Hospodin a poradil mu co má odpovědět: „**Mluv Hospodine, Tvůj služebník slyší.**“ Bratři a sestry to je moment, který by nikdo z nás ani z našich dětí neměl propást. Každý člověk ve svém životě prožije takové Boží zavolání, není to vždy stejné. Každý to prožijeme při jiné příležitosti a někdy to bývá i na po druhé, na potřetí i na počtvrté,.. než pochopíme, že je to Bůh, který nás skrze svého Syna Ježíše volá na cestu následování. To co bylo poté Samuelovi sděleno, bylo prorocké slovo o dalším osudu Élího rodiny. Bylo to slovo soudu. Samuel měl velké obavy, jak to Élí přijme. Kněz ho ale přemlouval a naléhal, aby mu všechno pověděl. Podvědomě už tušil, že se to bude týkat i jeho. A měl pravdu. Víte někdy se může stát i v dnešní době, že k nám Pán Bůh promluví skrze ty, které jsme kdysi sami k Pánu Bohu přiváděli. V takové chvíli si uvědomujeme Boží velikost a svatost. Élí v té chvíli dokáže ze sebe vypravit jen: „**On je Hospodin. Ať učiní, co je dobré v jeho očích.**“ Élí ví, že Bohu se nemáme vzpírat ale poslouchat ho. Kéž bychom si to zavčas dokázali uvědomit i my a naše děti. Věřím, že Pán Bůh nám k tomu ve své milosti dává dostatek moudrosti i času také při výchově našich dětí. O Samuelovi potom čteme krásné svědectví: „**Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním. Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem.**“ V Izraeli nastalo nové období, Bůh daroval Samuelovi prorocké pověření a začal skrze něj vést svůj lid. Boží po-volání může být i v životě našich dětí někdy hodně překvapivé. Měli by-chom být otevřeni Božímu jednání v jejich životě ať už je povede jakkoli, vždyť v jeho ruce jsou v bezpečí. Pomodleme se.

Modlitba za naše děti

Píseň: 541

Slovo poslání: Žalm 8; 1 - 5

požehnání: Tit 3; 4 - 7

Píseň: 489